

Để viết các bài tập làm văn lớp 7 tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu mà chúng tôi sưu tầm và giới thiệu trong bài viết này.

Dưới đây là một số bài văn mẫu Biểu cảm về cây xoài gọn, có ý nghĩa nhất sẽ giúp các em học hỏi và trau dồi vốn từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Bài văn mẫu Biểu cảm về cây xoài số 1

Mỗi người trong số chúng ta đều có một loài cây mình yêu thích. Tôi cũng vậy. Loài cây tôi yêu chính là hàng cây xoài trường tôi - trường THCS Nam Trung Yên.

Hàng xoài đó được trồng khi nhà trường thành lập – năm 2008. Hồi đó, hàng cây xoài còn bé chứ không to lớn như bây giờ. Các anh chị những niên khóa đầu tiên đã tưới cây, chăm bẵm, đũa sâu hại và trồng hàng rào để cây vin vào đó mà không bị quật đổ trong những ngày mưa bão. Giờ cây cao lớn, xanh tốt vô cùng và cho trái đều từng năm. Mùa hạ, cây ra hoa. Dưới ánh nắng mặt trời, hoa xoài màu trắng đục như sữa. Hoa có hương thơm thoang thoảng, nhẹ dịu. Hương hoa bay vào trong lớp học xua tan đi sự oi bức, ngọt ngọt của buổi trưa hè. Rồi những

con gió heo may tràn về. A! Mùa thu tới. Những quả xoài xanh bắt đầu xuất hiện lấp ló sau những cành cây. Thầy trò trường Nam Trung Yên rất vui mừng vì đó là thành quả mà chúng tôi đã vun đắp trong suốt năm năm qua. Chùm xoài chín thì đã sang đông. Những chùm xoài đó luôn là niềm khát khao của học sinh chúng tôi, nhưng nhớ lời dạy của cô Hiệu trưởng: “cây xoài là của chung” nên chúng tôi bảo nhau không được hái xoài. Khi xoài thu hoạch cũng là lúc Tết đến, xuân về. Lúc này, cây có màu xanh mơn mớn, bắt mắt của lá.. Cây trở thành một “chiếc ô” lý tưởng cho chúng tôi, vừa để đọc thơ, văn, vừa để ngắm nhìn khung cảnh yên tĩnh buổi sáng sớm của ngôi trường.

Có lẽ, với mọi người, cây xoài chỉ là một loài cây ăn trái, nhưng với chúng tôi, cây xoài có ý nghĩa vô cùng to lớn. Mùa xuân, màu xanh tươi của lá xoài và lộc non là một nguồn cảm hứng thơ văn cho chúng tôi. Mùa hạ, xoài là chỗ trú nắng, trú mưa của học trò chúng tôi. Còn gì tuyệt vời hơn khi gió thổi mát rượi được ngồi dưới gốc cây xoài, tán gẫu với bạn bè và được cảm nhận mùi hương dịu nhẹ của hoa xoài. Mùa thu đến, những chùm xoài bám chặt vào cành và lá như chẳng muốn rời. Cành cây như một cánh tay to khỏe, lực lưỡng luôn che chở, bao bọc cho chùm xoài trĩu nặng dần. Phải chăng đó cũng giống như bố mẹ, thầy cô của chúng ta, luôn bảo vệ, che chở cho chúng ta? Nó cũng nhắc cho chúng tôi rằng không bao giờ được quên ơn bố mẹ, thầy cô mình. Mùa đông, cây xoài rụng một chút lá. Chúng tôi sử dụng chúng tạo thành một số đồ chơi ngộ nghĩnh. Cây xoài cũng như một người bạn luôn sẻ chia, an ủi chúng tôi những lúc vui buồn. Khi một bạn khóc dưới gốc cây vì điểm kém, cây rì rào cành lá để an ủi, động viên bạn cố gắng. Khi có bạn đi thi Toán cấp quận đoạt giải, cây lao xao, lao xao như đang chung vui cùng bạn đó.

Ngoài việc cây xoài là một người bạn, cây cũng là một kỉ niệm đáng nhớ với tôi sau một năm gắn bó với mái trường thân yêu. Tôi còn nhớ một hôm (khi đang học lớp 6), nhìn hàng xoài, tôi nảy ra một ý nghĩ “ngây thơ” rằng việc khắc tên lên trên thân cây để khẳng định việc cây xoài “đã có chủ” là không có gì sai cả. Thế là tôi cầm thanh sắt nhọn vô tư khắc tên mình lên thân cây. Không may thầy tổng giám thị đi ngang qua và bắt gặp. Tôi lo lắng không biết thầy có phạt tôi không? Nhưng không, thầy không làm vậy mà thầy chỉ nhẹ nhàng giải thích: “Em hãy nhìn xem. Việc em khắc tên lên thân cây chẳng khác gì việc em khắc lên da thịt mình vậy. Cây xoài cũng như em, nó cũng có tâm hồn. Nó có thể khóc vì vết cứa đó, chỉ có điều em không nghe, không cảm nhận được mà thôi!”. Nghe thầy nói, tôi giật mình nhìn lại, thân cây đang rỉ máu theo đường cắt của tôi. Hình như... cây đang khóc. Tôi thấy lòng mình cũng đau đớn như có ai cứa vào. Từ đó, tôi thề với lòng mình rằng sẽ không bao giờ làm đau, hay làm tổn thương mọi người,

cây cỏ cũng như các loài động vật. Tôi thường cùng các bạn đi tưới nước cho cây. Nhìn cây xoài vậy vậy “đôi tay” xù xì như cảm ơn, tôi thấy vui hơn rất nhiều.

Cây xoài đã tạo nên một chương sách trong cả cuốn sách tuổi học trò của chúng tôi. Cây xoài đã trở thành một hình bóng đẹp đẽ. Ôi, cây xoài thân yêu! Bạn sẽ mãi là hình ảnh đẹp đọng lại trong trái tim tôi.

Mẫu bài văn Biểu cảm về cây xoài số 2

Cứ mỗi dạo tháng tư về, những hạt mưa đầu mùa đã bắt đầu lất phất, rồi đến những cơn mưa rào như rửa sạch những hạt bụi vương trên những cành cây, cây cối đang sung sướng vươn mình đón lấy những giọt nước mát như gội rửa những cái nắng chói chang, oi bức mà tháng 3 để lại. Ấy cũng chính là thời gian mà những cây xoài trước hiên nhà tôi lại đơm hoa kết trái.

Đứng trước hiên nhà, ngược nhìn lên cao tôi chỉ toàn thấy một màu xanh. Nhìn kỹ lắm, lâu lắm mới có thể nhận ra màu xanh đậm của những chiếc lá và màu xanh mỏng mỏng, tươi tắn của những trái xoài non. Chúng quán quýt với nhau như đang sợ phải xa rời. Cành xoài như một cánh tay lực lưỡng vươn dài vững chắc, đón lấy và che chở những trái xoài bắt đầu to dần nặng dần theo ngày, theo tháng. Tất cả đang rũ xuống về một hướng như cô gái đang xõa mái tóc mượt mà của mình đang trải lòng mình về một nơi nào đó xa xăm....

Cây xoài ấy, nếu ông tôi không kể thì tôi cũng chẳng biết nó được trồng khi nào, đã qua bao nhiêu lần đơm hoa, kết trái, đã qua mấy bận truân chuyên để giữ lại cho gia đình tôi bây giờ một món quà lưu niệm đáng quý về những ngày tháng vất vả, khó nhọc của ông. Cây xoài này được ông tôi trồng bằng hạt chứ không phải bằng xoài cắt nhánh như bây giờ. Hạt xoài ông mang về từ những ngày đi gặt lúa mướn, phải chăm bón rất vất vả nó mới được cao lên, vậy mà nó không chịu cho trái. Bà tôi thấy vậy, bảo ông tôi chặt bỏ đi nhưng ông không nỡ và vẫn tin một ngày nào nó sẽ cho ông quả xoài ngon như ông từng được ăn. Nó may mắn được cứu sống, hình như nhờ vậy nó mới chịu có trái. Nó là cây ăn quả đầu tiên mà ông tôi trồng được.

Mẹ tôi bảo ngày đầu tiên mẹ về với cha thì cây xoài trước hiên đã bắt đầu đơm hoa, nhưng cây xoài ngày ấy nó không cao và nghiêng về phía nhà mình như bây giờ. Nó đứng thẳng, sum xuê lá và chi chít những bông li ti, vàng óng. Rồi ngày mẹ bắt đầu có tôi trong bụng, mẹ đã được ăn

những trái xoài thật ngon, ấy thế chả nhẽ chẳng phải là tôi đã được ăn từ lúc còn trong bụng mẹ sao?

Thời gian dần dần đi qua, cây xoài đã qua mấy độ thu đến xuân về, không biết được bao nhiêu tuổi, nhưng hình như nó đã bị chia bót tình cảm cho những cây cam, quýt... xung quanh nhà, hình như nó đang bị lãng quên. Nhưng ông tôi thì không quên nó, ông vẫn chăm bón nó thường xuyên, lâu lâu lại phun thuốc mấy con rầy đen bám trên lá, trên trái.

Rồi tôi lớn lên, tôi đã được chứng kiến tận mắt những ngày mùa xoài đến khi tôi lên sáu tuổi, cây xoài từ những bông nhỏ vàng lấm tẩm rồi đến những trái xanh non, và những chùm xoài chín vàng óng ánh được giở lồng tre đem xuống, trông thật là ngon và hấp dẫn mà chưa chắc một loại xoài nào bây giờ có được. Được thưởng thức một quả xoài chín mọng, được nghe ông tôi kể về cây xoài này, tôi càng cảm thấy quý nó và yêu ông tôi thêm. Lúc nhỏ, tôi là một đứa con gái bướng bỉnh mà quậy phá y hệt là con trai. Có một lần không nhớ rõ việc gì mà tôi đã làm ông tôi giận, ông xách cây roi rượt tôi chạy vòng vòng nhà, chạy mệt mà đường cùng rồi, tôi leo tót lên cây xoài rồi vẫy tay với ông. Thật hết biết nói, nhưng ông tôi thấy cây cao, sợ tôi ngã nên năn nỉ tôi leo xuống, thế là ông hết giận.

Mười mấy năm trôi qua, cây xoài lớn dần lên, cao lên, to ra, tôi và em tôi nắm tay nhau mới vòng hết thân cây xoài. Nó lớn hơn tôi cả chục tuổi vậy mà lá vẫn xanh, mùa nào ra trái cũng to, ăn cũng ngọt đậm đà, lạ thiệt. Cho đến khi một cơn bão lớn ở đâu ập tới bất ngờ, gió thổi mạnh, mọi cây cối xung quanh nhà ngã rạp, và cây xoài không đủ sức chống chọi với sức gió mạnh đã ngã về phía hiên nhà, tán lá rũ về một phía. Cơn bão đi cũng là lúc cuộc sống của gia đình bắt đầu thiếu vắng ông bởi cái quy luật sinh tử của tạo hóa đã vĩnh viễn cướp mất ông trong cuộc sống thường nhật của gia đình.

Ông tôi mất, cây xoài vẫn đứng đó nhưng hình như trông có vẻ nó già cỗi đi vì không ai săn sóc, lớp vỏ ngoài thân xù xì, nâu sạm đi. Tuy vậy, nó vẫn đứng ngày ngày trong nắng, trong gió, trong cái cuộc sống bình dị hàng ngày cùng với gia đình tôi nhưng tôi có thể cảm nhận được trong nó có chút gì đó u buồn, cô đơn khi nghe những tiếng xào xạc trên lá trong mỗi chiều tắt nắng.

Văn mẫu bài Biểu cảm về cây xoài số 3

Cứ mỗi lần về quê, nhìn vào góc vườn nhỏ, nhìn vào dưới bóng cây xoài, tôi lại thấy nhớ về tuổi thơ của tôi, nhớ về một thời thơ ấu gắn liền với nó.

Cây xoài sở hữu một vẻ đẹp hút hồn đầy thu hút. Thân cây sần sùi, nhưng lại là chỗ dựa ấm áp cho tôi, là nơi để tôi tránh nắng giữa trưa hè nắng nóng. Đứng dưới bóng cây, tôi lại thấy quen thuộc với tiếng lá nhẹ lim dim, thỉnh thoảng lại cất lên tiếng "xào xạc". Bóng cây ngày ấy là nơi cho tôi vui đùa cùng đám bạn cùng lứa, là nơi để nhâm nhi quả chiều, là nơi để nhìn ngắm bầu trời quang đãng, mọi thứ bên cây xoài sao lại trở nên yên bình đến thế? Cứ mỗi năm, đến mùa, là cả gia đình tôi lại có trái xoài thơm để ăn, trái xoài màu vàng đầy quyến rũ, hương thơm ngọt ngào bay khắp vườn. Mỗi lần có chuyện gì buồn, là tôi lại đi ra và trút bầu tâm sự. Cây xoài là một người bạn tốt, nó lắng nghe và thấu hiểu cho tôi từng câu chuyện, và là người bạn tốt nên xoài ấy cũng không bao giờ hé lộ bí mật của tôi, và cứ thỉnh thoảng lại xòe tán lá ra hay biểu hoa quả cho tôi nhằm an ủi cho nỗi sầu của tôi. Chiều chiều là tôi lại từng bước ra góc vườn, ngồi bệt xuống đám cỏ xanh mượt, và lại nói với người bạn tốt nhất của tôi. Cứ mỗi lần đông đến, gió về là nó lại một mình chống chọi lại cơn bão, cơn mưa, và sau mọi thứ là nó lại vươn lên, xòe lá ra đón gió, đón nắng sớm. Dù trời mưa hay nắng, cây xoài vẫn đứng lên, vui vẻ, hạnh phúc đón nắng xuân. Năm nào về quê là tôi lại có xoài ngọt để ăn, được nô đùa dưới bóng cây, được dang tay chở che khỏi từng nắng gắt ngày hè. Trong khu vườn, có bao loài cây đẹp hơn cây xoài, nhưng vì sao tôi lại dành nhiều tình cảm cho nó như vậy, phải chăng là vì sự hi sinh vì tôi, phải chăng là người bạn để tôi có thể chia sẻ nỗi buồn, vui, phải chăng là sự an ủi mỗi lúc tôi cần, nhưng sự đáp lại từ tôi có chăng chỉ là sự lạnh lùng, nương tựa vào nó. Dù vậy, cây xoài vẫn bên tôi, chẳng màng để ý đến nỗi bơ phờ từ tôi. Cây xoài luôn dõi theo tôi từ xa, nó chỉ luôn khẽ cất lên tiếng "xào xạc", dù tôi có làm gì đi chăng nữa.

Cây xoài là kỉ niệm đã gắn bó với khoảng thời gian mà tôi lớn lên, tôi còn mong muốn nào hơn ước mơ cùng nó khôn lớn, trải qua khó khăn cuộc đời, đó là niềm hạnh phúc mà tôi chẳng bao giờ tả hết được. Nếu nó có thể lắng nghe, thì lời đầu tiên mà tôi nói với cây xoài ấy là: "cảm ơn vì mọi sự hi sinh vì tôi, cảm ơn vì luôn lắng nghe tôi, cảm ơn vì mọi nỗi niềm mà bạn đã dành cho tôi".